

Dan z příjmů neústavní.

V pondělí vynesl konečně nejvyšší soudem spolkovým rozsudek vzhledem k ústavnosti zákona o daní z příjmů a všel nejistotě učiněn tím konec. Jak již v našich zprávách z Washingtonu jsme byli dříve předpověděli, prohlášen celý zákon neústavním, a tím veškerý naděje demokratů, že pomocí jeho aspoň částečně peníze k uhrazení stále rostoucího schodku seženou, ukázaly se býti zklamáním. A zároveň vymazána je rozsudkem tím platforma strany populistické jedna z hlavních zásad strany té — požadování postupné daně z příjmů, tak aby, čím větší bohatství, tím větší část daně nésti musel. Nyní, když zákon ten neústavním prohlášen byl, zajisté že nenabudou více smélosti, ládati, aby kongresem opět nějaký podobný zákon přijat byl.

Neústavním zákonem prohlášen byl ne následkem hlasu soudce Jacksona, kterýž při prvním slyšení, v němž zákon ústavním prohlášen, nezasedal a o němž očekáváno, že hlas jeho rozhodnutím tu bude, nýbrž směnou smýšlení soudce Shirase, kterýž původně pro ústavnost zákona hlasoval a pouze články o daní z důchodů a nájemného neústavním tehdy prohlásil. Shiras omlouvá změnu ve smýšlení svým tím, že tehdy řídil se rozsudky, vynešenými koncem minulého století a během války občanské a teprve nyní že rozhodnul se na tom, že lépe jest, chybu starou napravit, než i na dále dle příkladu dřívějšího chýbovati.

Prohlášení zákona o daní z příjmů jest mnohem důležitějším, než na první pohled se zdá a samo o sobě je důležitějším, než kterak že k rozhodnutí tomu dospěno. Rozsudkem tímto vyslovena zásada k zvrácení kteréž žádný soud více se neodvážil a vůbec k tomu ani příležitosti nedostane. Žádná ze stran politických nebude zasazovati se o prosazení zákona, o němž již z předu by věděla, že nejvyšším soudem zvrácen bude a proto také nebudeme mítí žádné daně z příjmů, dokud třema čtvrtinami států nebude odhlasována oprava ústavy v tom smyslu, aby vládě spolkové k tomu právo dáno bylo. A dokud tak se nestane, bude muset vláda naše krýti vydání vládní výhradně jen z peněz, v celnicích a výběry daní vnitrozemských. Proto také zasazena rozsudkem tímto smrtící rána všem nadějím stoupenů svobodného obchodu, že by clo úplně zrušeno býti mohlo, neboť, jelikož sumy, ze cla plynoucí, výtežkem daně z příjmů, dle potřeby zvyšované, nahrazeny býti nemohou, musí i dále clo na zboží přivážené vybitráno býti, tak aby vydání vládní kryto býti mohlo. Proto také nebudeme již od žádného z demokratů hned tak slyšeti, že celní předloha Wilsonova byla pouze prvním krokem k dosažení úplně svobodného obchodu a nebudeme více slyšet opskovati tvrzení, že clo dále ještě sníženo býti musí, an výtežku jeho více ku krytí výdání vládního zapotřebí není.

Rozsudek tento měl by býti straně demokratické dobrou školou, neboť zbytečně učinila se zodpovědnou za zákon, jehož neústavnost právě prohlášena byla, kdežto kdyby se bývala výhradně jen vládní platformy národní držela, mohla se toho uvarovati. Leč demokraté nebyli spokojeni jen s platformou vlastní a museli přijmouti za svou jednu z hlavních zásad platformy strany jiné, v každém ohledu jí nepřátelské, což ovšem učiněno bylo jenom proto, aby hlasy populistů na stranu svou dostali. Leč plán tento se nezdařil a jediným demokratem, kterýž při rokování o zákonu tomto v kongresu rozumně si počínal, byl newyorský senátor Hill, kterýž do posledního chvíle zákon ten neústavním prohlá-

soval a také proti přijetí jeho hlasoval a nejvyšším soudem nyní stanovisko jeho schváleno. Tato chyba demokratů stála je nejen při posledních volbách hezkých pár hlasů, ale zároveň stála i povkladnu národním, v níž peníze pravě nazbyt není, hezkých pár dolarů, kteréžby jinak a lépe použito býti mohlo. Peníze ty ale nejsou přes jen vyhozenými, neboť při vydání poměrně přes jen malém zjištěno, že jeden z hlavních požadavků strany populistické nerozumným a neústavním jest.

Zajímavá debata.

Spisovatel stříbrnického spisu "Coin's Financial School", Wm. H. Harvey, který se snažil dokázat, že jediná náprava finančních poměrů našich jest v zavedení volné ražby stříbra v poměru 16 k 1 k zlatu, měl minulý pátek v místnostech Illinois klubu v Chicagu debatu s profesorem J. Lawrence Laughlinem, profesorem politického hospodářství na North western universitě Illinoiské. Harveyho spisek, v němž podává pádné důvody ve prospěch volné ražby stříbra způsobil mocné hnutí po celé zemi a přívrženci zlaté měny se vzchopili, aby mu důvody jeho vyvrátili. K účelu tomu vyzval Illinois klub dva shora jmenované pány k veřejné debatě.

Zájem o tuto otázku jest veliký a sešlo se tolik lidí, že je prostranná klubovní místnost ani z daleka pojmuti nemohla. Pan Harvey byl prvním řečníkem a měl mluviti hodinu, po něm prof. Laughlin půl druhé hodiny a p. Harvey opět půl hodiny. Následující resoluce tvořila text debaty:

"Usnešeno, aby Spojené Státy okamžitě zabýjily volnou ražbu stříbra v poměru 16 k 1, bez ohledu na jednání jiných zemí."

K obhájení stanoviska v resoluci této naznačeného, pravil p. Harvey: "První přetímou proč jsem ve prospěch neodvislého jednání naší země v tomto ohledu, jest, abychom se vyzuli z vlivu evropských vlád. Když naši předkové prohlásili neodvislost politickou od Evropy, učinili tak, aby se osvobodili z kastovního zákonodárství těchto vlád, které se mohou zcela správně nazývati plutokratickými. Držení se houževnatě finanční politiky evropské znamená ochuzení lidu a zničení blahobytu ve Spojených Státech, což se rovná přímo poražení nás ve výbojném bitvě. Naši přátelé, přívrženci zlata, přiznávají, že dvojí kov jest v pořádku, však musí prý býti všeobecně zaveden. Kde jest něčeho potřeba, tam se vždy nalezne prostředek. Evropské vlády jsou v moci peněžníků a žďmají lid tolik, co se dá. Několik vyvolených vládních sněmovnami a sdělává zákony pouze pro hrstku bohatců.

Reknou-li přívrženci zlata, že musíme mít ty samé peníze jako jiné země, chceme li s nimi vésti obchod, odpovíme jim, že jsme vedli s Evropou ten největší obchod, když ona měla zlato i stříbro a my jsme neměli ani jedno ani druhé.

Náš národ může mít neodvislý finanční systém bez ohledu na ostatní svět a může vésti obchod vzdor tomu se všemi ostatními zeměmi. Vždyť ani nyní nevyrovnáváme bilance s Evropou jinak než v kovové měně a to pouze dle její ceny na váhu.

Co my chceme, jest dvojí kov dle čistě vědecké soustavy a sice:

- 1. Svobodnou ražbu stříbra i zlata a tyto kovy aby tvořily jediný zákonitý platební prostředek.
- 2. Stříbrný dolar, obsahující 371 1/2 gránu čistého stříbra, aby byl zákonitou jednotkou a zlato aby se pravdě dle poměru, který by re čas od času změnil dle potřeby, jak by naše obchodní poměry s jinými zeměmi vyžadovaly.

3. Peníze ražené z obou kovů aby byly zákonitým prostředkem platebním k placení všech dluhů.

4. Dlužník aby měl právo platit dluhy jedním neb druhým kovem dle své libosti, jak se mu to nejlépe hodí, kteréžto právo by měla i vláda při vyplácení své zálohy.

Mincovny jsou nyní otevřeny neobmezené ražbě zlata a všechny tento kov, který se neprodá k uměleckým a průmyslovým účelům jest poslán do mincovny, aby se z něho razily peníze.

To samé platilo i o stříbru před r. 1873, však odtavcem 13. finanční předlohy přijaté tohoto roku byly mincovny tomuto kovu uzavřeny. Když nyní jest zároben trh umělecký a průmyslový, vedle nepatrného obnosu, jež vláda spotřebuje, přestává dáti poptávka. Poptávka po zlatě jest neobmezená, po stříbre má však úzka meze výměřené. Stříbro jest nyní poukě zboží, měněné zlatem, proto podléhá rychlému stoupání a klesání. My chceme, aby stříbro mělo ty samé výhody jako zlato. Vrácením stříbru jeho dřívější právo, musela by cena jeho vystoupiti proti zlatu. Chceme opět, aby byl stříbrný dolar jedničkou naší měny jako před rokem 1873. Tak by měl dolar cenu dolaru a kov tento by mohl býti pro každého ražen na peníze. Nikdo by za určité množství nezval méně než dolar, poněvadž by si z něho mohl nechat dolar razit. Zlaté peníze by měly cenu určitého množství stříbrných jedniček, jako za zákonů, před r. 1873. Stříbro jsou peníze chudých, zlato peníze bohatých. Naše vláda měla být vládou pro lid a proto měla dávat přednost peněžím lidu. Za bývalého zákona byly zlaté peníze dvakrát znovu raženy, dle nového poměru k stříbru, když toho obchodní poměry s Evropou vyžadovaly a sice v r. 1834 a 1837. Naš otcové nikdy neměnili stříbrnou jednotku, oni neměli dvojit měry. Peníze bohatců byly znovu raženy, když se poměr změnil. Tento zákon chceme aby byl znovu přijat. My nechceme dovoliti žádným jednotlivcům předpisovati vládě, jakou má mít zákonitost měny.

Pakli nastane nerovnost v hodnotě dvou kovů, přirozeně povstane větší poptávka po lacinějším kovu. Touto zvýšenou poptávkou vystoupne opět cena jeho a rovnováha jest znovu zavedena. Když však má věřitel právo určovati jaký kov se má používat v placení, volí přirozeně dražší kov, rovnováha jest porušena a propast mezi oběma kovy se stále rozšiřuje. Kdežto naopak, když dlužník má na výběr, kolísá cena obou kovů jen velmi málo kolem hodnoty přibližné a oba kovy udržují rovnováhu. Sobeckými snahami puzen znehodnotil kongres americký stříbro v době, když byly hlavním zákonitým prostředkem platebním papírové peníze.

Stříbro tehdy mělo malé ažio nad zlato, však přijetím darebáckého zákona vyloučeno stříbro z mincovny, vyjma k ražení trade — dolarů, jež byly určeny k vývozu do Číny, však zákon z 1876 i toto ražení zastavil, vloživ ražení těchto peněz do libovůle tajemníka pokladny. Stříbro, jsouc od té doby měřeno zlatem, počalo klesat v ceně a klesá stále.

Následkem Bland Allisonovy předlohy v r. 1878 počali věřitelé vymáhati placení zlatem, vylučující každou jinou měnu. Stříbro přestalo býti peněží. Pružnost, působená oscilací, dvojího kovu zmizela. Poptávka po zlatě rostla úžasně, že přerostla zásobu a nebylo ničeho jiného, čim by se schodek mohl nahraditi. Věřitelé chtěli nejdražší kov, k čemuž jim zákon právo propůjčoval.

Muselo se platit zlatem a dlužníci museli jít proň tam, kde bylo, to jest do Anglie. Tak se stalo, že nyní

Spoj. Státy pracují Anglii do hřetí. Jak dlouho vydrží naše rezervní zásoby zlata? Až bude vyčerpáno, co potom? Kdo na tyto otázky odpoví? Dejte stříbru opět jeho hodnotu, 16 k 1 proti zlatu, odvolajte všechny zákony, jež s tím nesouhlasí, uveďte stříbro v soutěž se zlatem tak rychle jak jen možno a tím se poptávka po zlatu hned zmenší, stříbro stoupne v ceně a rovnováha bude opět zavedena.

Když moudrá vláda jako Spojených Států řekne zde jest stejná výměna, 16 stříbra k 1 zlata, zajisté že člověk ve Francii mající stříbro, nezbaví se ho laciněji, vyjma poplatků za výměnu, než by zaš dostal ve Spojených Státech. My jsme dosti silni, abychom mohli zabýjiti novou finanční politiku a za námi půjde Japan, Čína a Francie hned."

Tím skončil p. Harvey.
(Dobrotou.)

Zlato a stříbro.

Náš st. paulský přítel pravil o nehdý: "Já myslím, at je jakýkoliv kov, aneb papír, když dá na něj vláda své razítka a řekne: "To je náš dolar," je že na tom dost. Kdo dá tomu kovu cenu? Vláda a lid to potvrdí!"

To jest ovšem omyl, v němž tonou mnozí, najmě populisté. Pravdou je, že vláda nemůže ceny přidati, ani ubrati, ručením aneb jakokolivě manipulací s kovem neb papírem, své měně pozitivě, na kteréž peněžní systém její jest založen. Vezmeme ku př. zlato. To má a podrží stejnou cenu před ražbou, jako po ražbě. Vezmeme-li 232.2 gránu čistého zlata, má cenu 10 dolarů, at jest raženo, aneb neraženo. Kdyby se ku příkladu stalo, že by někdo měl ušetřené peníze doma a měl je schované ve zlatě a dům jeho postižen byl požárem, v němž by se peníze slily a ráz peněžní stal se neznatelným, neztratí tím na ceně ani v nejmenším.

Jinak jest ovšem s penězi jiného druhu, papírovými, měděnými, niklovými neb stříbrnými. Ty nemají ovšem tu vnitřní a nezměnitelnou hodnotu a cenu, jako zlato a přece kolují v ceně jemu rovné. Vlak to není proto, že by vláda rázem svým neb tiskem byla jim cenu dala, nýbrž proto, že za ně ručí svým úvěrem a jen tak dlouho, pokud vláda chce a může nejen za ně ručiti, nýbrž pokud je také pohotově záruky své plniti a je na požádání penězi plnocennými nahraditi neb splatiti. Tu "moc", jakou se domnívá ctěný přítel náš, že má vláda, má každý pořádný občan, každý jednotlivec. Když přítel náš vezme čistý aršík papíru, který nemá cenu ani desetinu centu a napíše naň: "Já nřepsaný zavazuji se zaplatiti tomu neb onomu banku za třicet dnů Sto dolarů" a podepíše na to své jméno, my všme, že tento bezcenný posud papír nabytí tím cenu, jaká na něm je napsána. Avšak tím nebylo vytvořeno sto dolarů, ani vůbec žádná jiná hodnota, nýbrž pouze použito úvěru. A právě tak má se to s "tvořením" neb "dodáváním" ceny vládou svým rázem neb tiskem na papíře neb kovy, nemajícím plnou hodnotu vnitřní. Pokud vláda je pohotově za peníze takové měniti peníze skutečné, plnocenné, potud kolají jim na roven, právě tak, jako pokud jednotlivec může platit své sliby neb úpisy, má úvěr a může půjčku dosáhnouti. Nemůže-li vláda tak činiti, klesnou její peníze pod cenu, která jest v poměru ku její schopnosti platební ve skutečných penězích. V Rakousku ku příkladu bylo vždy menší ažio na papírové peníze, pokud stříbro mělo dřívější plnou cenu. V Argentině mají papírové peníze pouze jednu čtvrtinu ceny peněz zlatých. Ve Spojených Státech v době války měli jsme ažio na papírové peníze, jediné v oběhu od roku 1862 do r. 1879 se nalezajíce, kteréž dostoupilo v roce 1864 až 285 (za 100 dol.

zlata muselo se platit 285 v papírech) a klesalo pak až do té doby, kdy Spojené Státy prohlásily, že jsou pohotově platiti, dne 1. ledna 1879.

K čemu tedy a proč rází vlády peníze? K čemu a proč rází ústava náš vládě raziti peníze a určovati jejich cenu? Pouze jen k vůli tomu, aby ustanovena byla jednotka měřítka hodnoty. My máme zákonem ustanoveno, že jednotka naší měny nazývá se dolar a rovná se 23.2 grámům zlata, čistého a 9 desetín a ráz na penzi jest důkazem, že tolik zlata aneb v tom poměru a té čistoty obsahuje. Tuto cenu má zlato ražené neb neražené, zde neb kdekolivě jinde. Ražené má však v obyčejném běhu oběhodu tu výhodu, že dle rázu vidíme, mnoho-li a tady i jaké ceny jest. Kdybychom chtěli používat neraženého, museli bychom ovšem mítí vážky stále po ruce a vypočítávati jeho cenu.

Frázi často používanou jest i ta, že prý není tolik zlata, co je dluhů a že by nebylo možno tyto zlatem zaplatiti. Ovšem! Vlak také není stříbra co je dluhů, také není niklu, ba ani mědi, ač jest laciná. Všeobecně žádná země nemá tolik peněz hotových všech druhů a z těch lidí, jednotlivců, kteří mají dluhy, není též žádný, aby měl tolik peněz hotových, co má dluhů! Kdyby měl, tedy by dluhy zaplatil a nebyl by dlužen. Vlak z toho následuje, že by nebylo možno dluhy zaplatiti. Od roku 1862 do r. 1879 neměli jsme v této zemi žádné, prašné zlaté peníze v oběhu co peníze a přece jsme v těch letech uplatili 645 milionů dolarů dluhu a 1810 milionů dolarů úroků, tedy celkem 2445 milionů, vše ve zlatě.

Všechny naše dluhy nejsou splatnými najednou a proto ona fráse je pouhou fráš, vypočtenou na mateř voličů.

Jak se podobá, bude přístí volební presidentský zápas, aspoň se strany demokratické, veden hlavně o otázce stříbra. Tak jako po šest let před minulou volbou presidentskou klamali lid s otázkou celni, jen aby dosáhli vlády, nebéfouce ohled na to, že vrahají zem do záhuby, tak jako po všechna ta léta svobodný obchod vyhlášovali za prostředek, který zemi přinese blahobyť dříve nikdy netušený, dělníku hojnost a stále práce při zvyšných mzdách, obchodník lepš obchody, vyrabitelům hojný odbyt, zemi větší obchod zámořský a všem zlaté časy, — však když částečným zrušením ochrany celni zničili průmysl a uvalili zemi do bídy, teď opět jiný neomylný prostředek vyhlášují a to jest stříbro. Národní úpadek, znehodnocení měny, vypuzení naší dobré a plnocenné měny zlaté a obmezení se na měnu stříbrnou, postavení se na roven Mexiku a Číně, zavedení dolarů dle jména, ale půldolarů v hodnotě, — to má býti ten neomylný prostředek, který jest ale právě tak klamným, jako bylo to blábolení celni po všechna léta minulá a uvedl by zemi do větší ještě bídy a k všeobecnějšímu úpadku, než učinil fušařením se zákonem celním.

Obdržel — na svět. výstavě první odměnu —

DR. PRICE'S CREAM BAKING POWDER

Nejdokonalější: připraven čistý prášek z vinného kamene. Právě nyní, kamence a jiných, ušetřovat.

PO SOBOŘOV SOPRANO